

DI 19/04 Dinsdagavondfilm Vortex (Gaspar Noé) 4 **** UGC Antwerpen

Vortex is een film die droef stemt, maar die ook zin geeft om een fles witte wijn te ontkurken!

Een maalstroom van ontroering.

Ga recht in uw bioscoopstoeltje zitten en kijk goed naar het eenvoudige maar prachtige tafereeltje waarmee Vortex opent. Een oude man en zijn echtgenote zitten tussen hun sierplanten en bloempotten een glaasje witte wijn te drinken. Nog één keer is het hun gegund om elkaar in de ogen te kijken, de glazen te heffen en te klinken: Het leven is een droom, vind je niet? Neem die lieflijke beelden zo scherp mogelijk in u op, geniet ervan en zuig het geluk van die twee bejaarde tortelduifjes diep in u op, want het zal niet meer terugkeren. Vanaf de volgende scène drijft regisseur Gaspar Noé met behulp van de splitscreentechniek een wig tussen zijn twee hoofdpersonages. In het linkerbeeldkader zien we hoe de man 's morgens vroeg in bed ligt te knorren, in het rechter hoe zijn vrouw ontwaakt, haar peignoir aantrekt en koffie gaat zetten.

Wacht even: gaat het hier om een loze gimmick? Een technisch foefje van het Franse enfant terrible dat ons eerder op stang joeg met

Irréversible en Climax? Neen: die schermopdeling dient een doel. Terwijl de man aan de linkerkant van het scherm aan zijn bureau zit te werken aan zijn boek over het verband tussen cinema en dromen, zien we aan de rechterkant hoe zijn verwarde echtgenote ronddoelt tussen de winkelrekken. De verticale streep die hen scheidt, dat is de kloof die de demon van de dementie tussen hen heeft geslagen. Het breekt je hart om die aftakelende vrouw haar band met de werkelijkheid hoe langer hoe meer te zien verliezen. Zoals een boedelruimer een pand leeghaalt, zo ruimt de ziekte haar herinneringen op, tot er in dat brein niets anders overblijft dan haar dromen, en misschien zelfs dát niet.

Vrouwe Cinema vertoont de laatste tijd veel symptomen van alzheimer: The Father trok ons mee in het verwelkende brein van Anthony Hopkins, in

Supernova; gingen we op roadtrip met twee geliefden (Colin Firth en Stanley Tucci) die aan een traag afscheid bezig zijn, de tragikomedie Une vie démente liet zien dat het verloop van de ziekte ook tot grappige misverstanden kan leiden. Het is evenwel shockfilmer Noé die uitpakt met de meest poëtische, de meest stilmakende en, zeker op visueel vlak, de radicaalste alzheimerfilm van het pak.

Met zijn splitscreen en zijn lange takes hanteert Noé precies de juiste beeldtaal, maar het zijn vooral de acteurs, Françoise Lebrun en Dario Argento, die uw gemoed vol doen schieten. Is het ergens niet passend dat Argento, de oude meester van de Italiaanse horrorfilm, de hoofdrol speelt in een drama dat de horror van de menselijke aftakeling oproept? Vortex is een film die droef stemt, maar het is ook een film die; en dit is het opbeurende nieuws; zin geeft om samen met je geliefde een fles witte wijn te ontkurken en op het leven te klinken. Laten we ervan genieten, liefste, nu we nog in hetzelfde beeldkader zitten.

Van Gaspar Noé

Met Françoise Lebrun, Dario Argento, Alex Lutz en Kylian Dheret
Erik Stockman in Humo van maandag
11/04/2022

Info: Een filmticketje koop je ter plaatse van de verantwoordelijke, Luc. De ticketjes kosten normaal; 7.
Achteraf gaan we samen nog iets drinken!

Afspraakuur: 18u40

Afspraakplaats: UGC, Van Ertbornstraat 17, Antwerpen. Rechts van de kassa's!

Wegwijzer: Door het feit dat UGC gelegen is aan de Van Ertbornstraat 17, een zijstraat van De Keyserlei, is het zeer vlot bereikbaar met het openbaar vervoer (trein, tram, bus). Met je filmticket kan je ook goedkoper parkeren in de ondergrondse, bewaakte parking De Keyser aan de Van Ertbornstraat (net naast de inkom van de UGC)! Valideer je parkingticket op de verdieping.

Aanvangsuur: 19u

Info: Nicole - 0475 59 56 11 -